

Oleanna

OBSADA

Agata Moczulska
Tadeusz Wnuk

REŻYSERIA I SCENOGRAFIA

Bogdan Koca

pierwsza
premiery
sezonu 2011/2012

1
pierwsza
premiera
sezonu 2011/2012

TEATR IM. CYPRIANA KAMILA NORWIDA W JELENIJ GÓRZE

DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY – BOGDAN KOCA

ZASTĘPCA DYREKTORA – RYSZARD PAŁAC

KIEROWNIK LITERACKI – URSZULA ŁIKSZTET

sezon 2011/2012

DAVID MAMET
Oleanna

PRZEKŁAD – MAREK KĘDZIERSKI

Obsada

Carol Agata Moczulska

John Tadeusz Wnuk

Inspicjentka i suflerka - Małgorzata Własik

Spektakl bez przerwy

REŻYSERIA I SCENOGRAFIA
BOGDAN KOCA

PREMIERA NA DUŻEJ SCENIE
22 PAŹDZIERNIKA 2011 r.

Sztuka „Oleanna” inspirowana była słynną sprawą sądową Anity Hill i Clarenc’a Thomas’a. Anita F. Hill (ur. 1956) oskarżyła świeżo nominowanego na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego USA, Clarence’a Thomas’a (ur. 1948) o napastowanie seksualne w latach osiemdziesiątych, kiedy był on jej przełożonym w Komisji ds. Równouprawnienia w Zatrudnieniu.

Thomas został mianowany do Sądu Najwyższego Stanów Zjednoczonych przez ówczesnego prezydenta George’a H. W. Busha, aby zastąpić odchodzącego na emeryturę Thurgood’a Marshall’a. W dniu 11 października 1991 r. Hill została wezwana do złożenia zeznań podczas przesłuchania Senatu w sprawie nominacji Thomas’a. Zarzuty Hill przeciwko Thomas’owi zostały upublicznione, dzięki przeciekom z FBI do mediów na dzień przed ostatecznym głosowaniem Senatu w sprawie nominacji. Zeznania Anity Hill uważa się powszechnie za moment przełomowy w publicznej debacie na temat molestowania seksualnego w miejscach pracy.

Tytuł sztuki odnosi się do skrawka ziemi w Pensylwanii, gdzie w 19-tym wieku norweski skrzypek ludowy imieniem Ole Bull próbował założyć utopijną społeczność, której członkowie, poza nim, zmuszeni byli do przestrzegania celibatu. „Oleanna” (Oleana) to również ludowa piosenka norweska, którą spopularyzował Pete Seeger, legendarny członek zespołu Weavers. Piosenka jest satyryczną krytyką wizji wyidealizowanego społeczeństwa amerykańskiego, jaką stworzył Olle Bull.

METAANALIZY W PSYCHOLOGII KOBIETY

Badania nad różnicami międzypłciowymi mają w psychologii długoletnią tradycję – większość sięga jeszcze czasów przed powstaniem ruchu feministycznego, a niektóre mają charakter wręcz antifeministyczny. Na przykład na początku dziewiętnastego stulecia żywo interesowano się różnicami w wielkości mózgu kobiet i mężczyzn oraz tym, w jakim stopniu te różnice są odpowiedzialne za niższy poziom inteligencji (jaki zakładano) u kobiet [...].

Ale już w 1910 roku feministyczne badaczki, na przykład Helen Thompson Woolley, sformułowały popartą solidnymi dowodami krytykę tego rodzaju dociekań naukowych. We współczesnej psychologii badaniami różnic rodzajowych zajmuje się tak zwana psychologia różnic indywidualnych. Wydana po raz pierwszy w 1937 roku i wznawiana kilkakrotnie w późniejszych latach *Differential Psychology* (Psychologia różnic) pióra Anne Anastasi zawiera rozdział poświęcony różnicom płci. *The Psychology of Human Differences* (Psychologia różnic pomiędzy ludźmi) Leony Tyler ukazała się po raz pierwszy w 1947 roku i również doczekała się kilku wznowień. Wydanie książki Anastasi, które ukazało się w 1958 roku, zawiera na przykład przegląd badań na temat różnic płci w zdolnościach (zdolności motoryczne, procesy percepcyjne, funkcje werbalne, pamięć, zdolności przestrzenne, mechaniczne i matematyczne oraz uzdolnienia artystyczne i muzyczne), osobowości (zainteresowania i postawy, zachowania seksualne, przystosowanie, agresywność i dominacja oraz męskość – kobiecość) i osiągnięciach (osiągnięcia w nauce i w pracy zawodowej). Anastasi omówiła również czynniki biologiczne i kulturowe, które mogły być odpowiedzialne za występowanie różnic pomiędzy płciami, oraz kwestie metodologiczne, takie jak na przykład większe zróżnicowanie wewnętrzne płci niż zróżnicowanie międzypłciowe czy wpływ sposobu dobierania męskich i żeńskich grup badawczych. Bez wątplenia punktem zwrotnym była książka Maccoby i Jacklin *The Psychology of Sex Differences* (Psychologia różnic pici, 1974) o różnicach psychologicznych pomiędzy kobietami i mężczyznami. Dokonawszy przeglądu ponad tysiąca badań, Maccoby i Jacklin stwierdziły, że można mówić o następujących dobrze ugruntowanych różnicach pomiędzy płciami: (1) dziewczynki mają większe zdolności werbalne niż chłopcy, (2) chłopcy przerastają dziewczynki w zdolnościach przestrzennych, (3) chłopcy wypadają lepiej niż dziewczynki w testach sprawdzających zdolności matematyczne, (4) mężczyźni są bardziej agresywni.

Maccoby i Jacklin rzuciły wyzwanie utrwałonej przez lata tradycji podkreślania różnic płciowych i stwierdziły, że niektóre przekonania na ten temat są zupełnie nieuzasadnione, między innymi takie jak: (1) dziewczynki są bardziej towarzyskie od chłopców; (2) dziewczynki są bardziej podatne na sugestie (częściej naśladują i zgadzają się); (3) dziewczynki mają mniejsze poczucie

własnej wartości; (4) dziewczynki są lepsze w prostych zadaniach poznawczych, a chłopcy – w złożonych; (5) chłopcy są bardziej analityczni; (6) na dziewczynki większy wpływ ma dziedziczność, a na chłopców – środowisko; (7) dziewczynki mają mniejszą motywację do osiągania sukcesów; (8) dziewczynki są bardziej podatne na bodźce słuchowe, a chłopcy – na bodźce wzrokowe.

Ponadto Maccoby i Jacklin stwierdziły, że kwestia, czy w takich dziedzinach, jak wrażliwość na bodźce dotykowe, strach i niepokój, poziom aktywności motorycznej, współzawodnictwo, dominacja, uległość i opiekuńczość, rzeczywiście istnieją różnice pomiędzy płciami, pozostaje otwarta.

Pomimo krytyki, z jaką spotkały się metody i wnioski Maccoby i Jacklin [...], ich książka natychmiast została włączona do kanonu klasyki, a przedstawione w niej opinie są do dziś cytowane w podręcznikach psychologii, jako rozstrzygające.

W ciągu ostatnich dziesięciu lat psychologowie feministyczni coraz bardziej krytykowali tradycję podkreślania różnic międzypłciowych w badaniach psychologicznych. Niektórzy twierdzili na przykład, że przysłania nam ono znaczenie podobieństw między kobietami i mężczyznami [...].

Hare-Mustin i Marecek w ważnej rozprawie teoretycznej (1988) wyróżnili błędy typu alfa i beta, do których dochodzi w badaniach nad różnicami międzypłciowymi i przy formułowaniu koncepcji na temat psychologii rodzaju. Błąd typu alfa polega na wyolbrzymianiu różnic płciowych, natomiast błąd typu beta – na ich minimalizowaniu. Z punktu widzenia feminizmu każdy z tych błędów może być problematyczny. Jeżeli różnice są wyolbrzymiane, to badanie może się stać, na przykład, podstawą dyskryminacji kobiet, które są „inne”. Jeżeli natomiast różnice są minimalizowane lub pomijane, to również mogą wystąpić sytuacje niebezpieczne: na przykład ignorowanie dużych różnic w zarobkach kobiet i mężczyzn może spowodować, że po rozwodzie żonom i dzieciom nie będą przyznawane odpowiednie czy sprawiedliwe alimenty [...].

Cytowane fragmenty pochodzą z książki pt. „Kobiety i mężczyźni: odmiennie spojrzenia na różnice”, pod red. Bogdana Wojciszka. Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2004 r. str.15-17

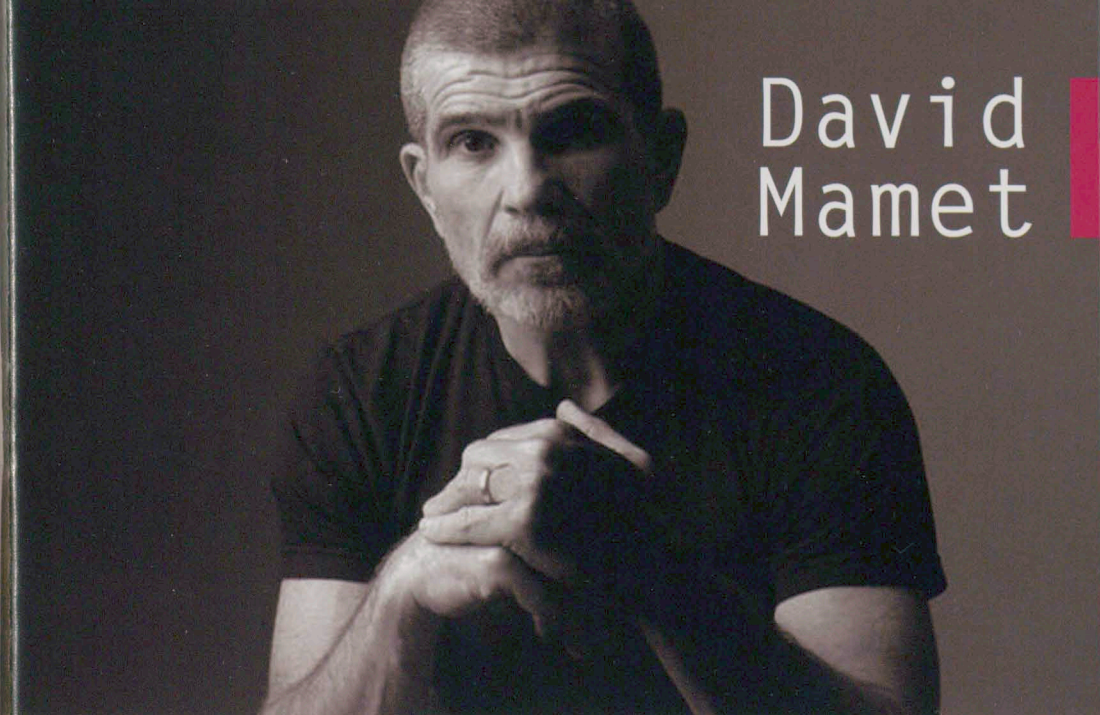
Michael V. Sudd

Molestowanie seksualne

Molestowanie seksualne – niechciane i często powtarzające się zainteresowanie seksualne, którego inicjatorami są najczęściej mężczyźni, ofiarami zaś kobiety – stało się ostatnio ważnym zagadnieniem zarządzania organizacjami. [...] Molestowanie seksualne w miejscu pracy odbywa się w środowisku, w którym kwestie związane z pożądaniem seksualnym, władzą jednostki i społecznym konfliktem płci, a także ich wzajemne oddziaływania, są szczególnie istotne i skomplikowane [...]. Cele osobiste i zawodowe oraz pragnienia pracujących ze sobą osób są często sprzeczne. Co więcej, często dążenia jednostek i organizacji są również wzajemnie sprzeczne. Skomplikowany charakter tych współistniejących wpływów jest zupełnie inny niż w wypadku motywacji seksualnej i wzajemnych oddziaływań społeczno-seksualnych w życiu prywatnym. Tu bowiem przypadki niechcianego zainteresowania seksualnego mogą być, przynajmniej potencjalnie, rozwiązywane w sposób bardziej indywidualny i osobisty. Takie rozwiązania nie mają na ogół wpływu na życie zawodowe jednostek i dlatego nie są uzależnione od złożonego funkcjonowania władzy opartej na organizacji. Wykorzystywanie władzy wynikającej z pozycji zawodowej i organizacyjnej ogromnie komplikuje wzajemne relacje społeczno-seksualne pomiędzy mężczyznami i kobietami w miejscu pracy, szczególnie w odniesieniu do niechcianego zainteresowania seksualnego.

Analiza tego zjawiska w organizacjach może być zatem szczególnie pożyteczna w badaniu wzajemnego oddziaływania płci władzy i konfliktu, a dzięki temu dla dokonania oceny wartości różnych teoretycznych poglądów na temat tego zakresu psychologii zachowań ludzkich.

Cytowane fragmenty pochodzą z książki pt. „Kobiety i mężczyźni: odmiennie spojrzenia różnice”, pod red. Bogdana Wojciszka. Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2004 r. str. 15-17 oraz 228-229

David Mamet

Urodził się w 1947 roku w Chicago. Ukończył anglistykę w Goddard College i Neighborhood Playhouse School of the Theater. Jest jednym z najgłośniejszych dramaturgów amerykańskich, twórcą inteligentnych, pełnych ironii i czarnego humoru, kameralnych filmów i scenariuszy filmowych. Znany jest z dbałości o psychologiczną wiarygodność postaci i relacji między nimi. Jego sztuki cechuje błyskotliwy dialog, tzw. „mametspeak”, szczególnie w pełnych napięcia scenach konfrontacji w świecie zdominowanym przez mężczyzn.

Kariera teatralna Mameta rozpoczęła się w drugiej połowie lat 70-tych, kiedy jego sztuka „American Buffalo” odniosła duży sukces (w 1996 roku została sfilmowana, główną rolę zagrał Dustin Hoffman). Mamet dokonał adaptacji filmowych także innych swoich sztuk: „Sexual Perversity in Chicago”, „Życie w teatrze” oraz najbardziej znanej – nagrodzonej nagrodą Pulitzera – „Glengarry Glen Ross”. Film ten, opowiadający o środowisku sprzedawców nieruchomości, został wyreżyserowany przez Jamesa Foley’a.

Mamet jest także cenionym scenarzystą filmowym. Jego pierwszym scenariuszem była adaptacja klasycznej powieści Jamesa M. Caina pt. „Listonosz zawsze dzwoni dwa razy”, wyreżyserowana przez Boba Rafelsona w 1981 roku (w rolach głównych wystąpili: Jack Nicholson i Jessica Lange). Kolejny scenariusz, do dramatu sądowego „Werdykt” z 1982 r. (reż. Sidney Lumet), był nominowany do Oscara. Kolejną nominację otrzymał Mamet za scenariusz „Wag the Dog” w 1997 r. Film ten doceniono także na festiwalu filmowym w Wenecji, gdzie został wyróżniony nagrodą za najlepszy oryginalny scenariusz filmowy.

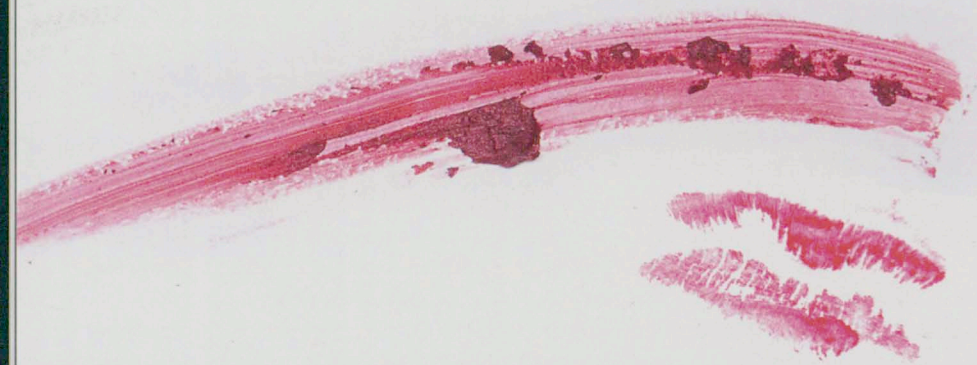

Jednak najważniejszym w jego dorobku z tamtego okresu jest film pt. „Dom gry” z 1987 roku, do którego napisał scenariusz i który jest jego debiutem reżyserskim. Film ten na festiwalu filmowym w Wenecji, został wyróżniony nagrodami za najlepszy oryginalny scenariusz filmowy oraz dla najlepszego filmu.

Kolejne produkcje, to „Things Change” (1988), „Homicide” (1991), który był nominowany do Złotej Palmy na festiwalu w Cannes. Następnie Mamet wyreżyserował ekranową wersję swojej sztuki „Oleanna” (1994), i kolejne filmy na podstawie własnych scenariuszy: „Hiszpański więzień” (1997), film kostiumowy „Kadet Winslow” (1999) oraz komedię o perypetiach ekipy filmowej w małym miasteczku pt. „Hollywood atakuje!” (2000).

Sporadycznie Mamet bywa także aktorem, np. w filmie pt. „Czarna wdowa” gra w pokera z Debrą Winger.

Bogdan Koca

W 1975 r. ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie i rozpoczął pracę w Teatrze Polskim we Wrocławiu, gdzie zagrał między innymi: Henryka w „Ślubie” W. Gombrowicza w reżyserii Jerzego Grzegorzewskiego oraz następnych realizacjach tego twórcy: „Nie-boskiej komedii” i „Śmierci w starych dekoracjach”. Zagrał także Czartoryskiego w „Koczowisku” Tomasza Łubieńskiego w reżyserii Tadeusza Minca oraz Mariana Leszczuka w „Opętanych” Gombrowicza, również w reżyserii Minca. W 1983 r. wyemigrował do Australii, gdzie pracował jako aktor, reżyser, pisarz, kompozytor, scenograf. Był również wykładowcą na Uniwersytecie w Sydney. W latach 1994-97 pełnił funkcję Dziekana Wydziału Aktorskiego i Reżyserskiego na Uniwersytecie Nepean w Sydney. W Australii wyreżyserował wiele znaczących przedstawień teatralnych, między innymi „Hamleta” Szekspira, i „Ślub” Gombrowicza podczas festiwalu w Adelajdzie (1986) oraz australijską premierę „Splendid’s” Jeana Geneta w Belvoir Street Theatre w Sydney. Założył i był kierownikiem artystycznym dwóch liczących się teatrów: Thalia Theatre Company i Sydney Art Theatre. Po powrocie do Polski, w 2006 r. był związany z Teatrem Polskim we Wrocławiu i Wrocławskim Teatrem Pantomimy, zagrał też Cabota w „Pożądaniu w cieniu więzów” w reżyserii Grzegorza Brała w Teatrze Pieśń Kozła. Zagrał także w dwóch filmach: „Świnki” w reż. Roberta Glińskiego i „Zero” w reż. Pawła Borowskiego (za tę rolę otrzymał wyróżnienie specjalne XXIX Koszalińskiego Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”). Wyreżyserował w Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida „Kolację na cztery ręce” Paula Barza, „Czarną maskę” Gerharta Hauptmanna, najnowszą sztukę Yasminy Rezy pt. „Bóg mordu” oraz „Papierowe kwiaty” Egonu Wolffa.

Agata Moczulska

W 2003 roku ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Teatralną im. Ludwika Solskiego w Krakowie (Wydział Lalkarski we Wrocławiu). Jest absolwentką klasy skrzypiec PSM I i II ST. W Jeleniej Górze, śpiewa i tańczy flamenco.

Widzowie jeleniogórscy pamiętają zapewne tę aktorkę wcześniejszych występów w Teatrze im. Cypriana Norwida, kiedy to grała Ewę w spektaklu „Opowieści o zwyczajnym szaleństwie” Petra Zelenki i Kobietę w spektaklu „Paparazzi, albo kronika nieudanego wschodu słońca” Visnieca.

W latach 2006-2007 pracowała w Narodowym Teatrze Edukacji w Krakowie (filia we Wrocławiu), zagrała także Tosł w „Plastusiowym pamiętniku”, Frozynę w „Skąpcu” Moliera, Zosię w sztuce „Nie wszystko złoto” i Dziewczynę w spektaklu „Kobieta”.

Była także instruktorką teatru w Miejskim Domu Kultury „Muflon” w Jeleniej Górze-Sobieszowie. Warto dodać, że w latach 1996-1998 była związana z teatrem „BOMBAŻ” w Jeleniej Górze. Zagrała Zosię w spektaklu pt. „List” w reżyserii Krzysztofa Pulkowskiego, Różę Sacchi w „Czarnej masce” Gerharta Hauptmanna (reż. Bogdan Koca) oraz Claire w „Pokojówkach” Jeana Geneta w reż. Rafała Matusza.

Tadeusz Wnuk

Aktor, reżyser, pedagog. Absolwent Wydziału Wokalno – Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Od 1992 r. pracuje w Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze.

Zadebiutował w Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu rolą Radnego Gminy w spektaklu „Jan Maciej Karol Wścieklica” St. I. Witkiewicza w reż. S. Szczykno.

Jest trzykrotnym laureatem nagrody „Srebrny Kluczyk” za role teatralne. Nagrodzony przez kapitułę Nowin Jeleniogórskich za kreację aktorską Łatki „Dożywociu” Aleksandra Fredry w reż. Andrzeja Sadowskiego.

W swoim dorobku artystycznym ma ponad 60 ról teatralnych, udział w spektaklach telewizyjnych, serialach, filmach, dokumentach filmowych. Jest ponadto wykładowcą Akademii Muzycznej na Wydziale Wokalnym we Wrocławiu w zakresie „Opracowania scenicznego partii operowych”. Jest założycielem i opiekunem artystycznym Młodzieżowej Sceny Dramatycznej, działającej w ramach Edukacji Teatralnej Teatru im C. K. Norwida i edukatorem z zakresu dykcji, artykulacji i impostacji głosu.

Ważniejsze role teatralne i telewizyjne: Harpagon w „Skąpcu” Moliera (reż. Z. Bielawski), Petruccio w „Poskromieniu złoŹnicy” Szekspira (reż. J. Krasowski), CzeŹnik w „ZemŹście” Fredry (reż. Z. Bielawski), Horodniczy w „Rewizorze” Gogola (reż. J. Krasowski), KsiąŹę w „Miarce za Miarke” (reż. K. Pankiewicz), Kreon w „Antygonie” Sofoklesa (reż. A. BubieŹ), Jajecznicza w „OŹenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Browarnik w „Audiencji” Havla

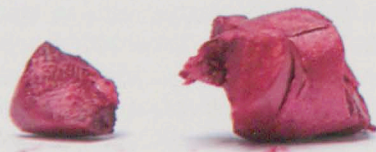

(reż. A. Krob), *Radost w „Ślubach panieńskich”* Fredry (reż. Z. Bielawski), *Dymitr w „Braciach Karamazow”* Dostojewskiego (reż. W. Terelia), *Doktor, Tomasz, Widmo w „Dziadach”* Mickiewicza (reż. G. Mrówczyński), *Starzec w „Widmach”* Moniuszki (reż. R. Skolmowski), *Colas w „Bastien und Bastienne”* Mozarta (reż. I. Przegrodzki), *Pułkownik Sokołow w „Hauptmannie”* Łukosza (reż. W. Krzystek), *Piłat w „Mistrzu i Małgorzacie”* w reż. S. Fiedotowa, *Charon w „Wielkiej wodzie”* (reż. J. Szurmiej).

Wystąpił także w filmach fabularnych, dokumentalnych i serialach telewizyjnych: „*Sensacje XX wieku*” – reż. B. Wołoszański, „*Fala zbrodni*”, reż. K. Lang, „*Wizyta starszej Pani*”, reż. W. Krzystek, „*Pierwsza Miłość*” – reż. K. Łebski, „*Twierdza Szyfrów*” – reż. A. Drabiński, „*Fundacja*”, reż. F. Bajon, *Biuro Kryminalne*”, reż. D. Matwiejczyk, „*Zwerbowana miłość*”, reż. T. Król, *Afonia i pszczoły*” – reż. J. J. Kolski.

Aktualnie można go oglądać w roli *Silvanusa Schullera w „Czarnej masce”* Hauptmanna (reż. Bogdan Koca), w „*Przygodach Rozbójnika Rumcajsa*” (reż. Kazimierz Mazur), „*Lilli Wenedzie*” Słowackiego w reżyserii Krzysztofa Prusa (Lech) oraz „*Procesie*” Kafki w reż. Bogdana Michalika (Nadzorca, Laborant, Kat). Ostatnia jego rola, to *Bartodziej w „Portrecie”* Sławomira Mrożka w reżyserii Krzysztofa Jaworskiego.

581

molestowanie seksualne
sexual harassment
ngacmimit seksu al

يسنجل شرح ل

性騷擾

sexuální obtěžování
le harcèlement sexuel
seksuaalne ahistamine
seksual na panliligalig
szexuális zaklatás
l'assetjament sexual
seksuele teistering
sexuelle Belästigung
seksuaalinen häirintä

תינימ הדרטה

Gnéaschiapadh

セクハラ

pelecehan seksu al
kynfedisleg áreitni
asèlman seksyèl
gangguan seksu al

یسنج رازآ

assédio sexual
unyanyasaji wa kijinsia
cinsel taciz
aflonyddu rhywiol
seksualinio priekabiavimo
molestie sessuali

Oleanna

Polska wersja
Bogdan Koca

Ole, oleanna, ole, oleanna
ole, ole, ole, ole, ole, oleanna

Oh, gdybym żył w Oleannie
Oh, jakże chciałbym tam być
Zamiast dźwigać kajdany
W norweskim więzieniu gnść

Tam zgrabne, tłuste świnki -
Na którą przypadkiem byś nie wpadł,
Każda cię pyta z wdziękiem
Czy byś jej szynki nie zjadł

Piwo tam słodkie jak budyń
Tryska spod ziemi, więc tanie,
Krowy tam same się doją od świtu,
Kury kładą jaja cały dzień na sianie

Tylko kobiety pracują na roli
Śmigają jak sarny za plugiem wzdłuż pól
Każda ma różgę, gdy pracują wolno
Same tą różgą zadają sobie ból.

Tam, w Oleannie ziemia jest dla wszystkich,
Zboże tam sieje się samo co roku
I rośnie i rośnie na metr albo trzy,
Gdy ty sobie leżysz w swym łóżku na boku.

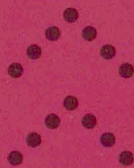
DAVID MAMET
Oleanna

SZANOWNI PAŃSTWO,
PRZYPOMINAMY O CAŁKOWITYM
ZAKAZIE

FOTOGRAFOWANIA
I NAGRYWANIA SPEKTAKLU.

Prosimy
o wyłączenie
telefonów
komórkowych.

Kierownik techniczny Jerzy Pieliński
Montażyści sceny Michał Dudek, Andrzej Zapala
Rekwizytor Łukasz Dudek
Elektryk Marian Siedlecki
Akustyk Krystian Kobus

Garderobiane Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska
Pracownia fryzjerska Małgorzata Spanier
Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów Elżbieta Wójcik
Pracownia plastyczna Ewa Chorążyczewska, Waldemar Soboń
Pracownia stolarska Daniel Datkun
Zaopatrzenie/kierowca Ryszard Lipiak
Bileter Mirosław Faryniarz
Obsługa widowni Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas
Szatnia Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz

Dział Marketingu/organizacja widowni
Anna Szłaga – kierowniczka działu,
Organizacja widowni - Anna Gicala, Małgorzata Herliczka
Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa: Bernadetta Topolewska.

Tekst – Bogdan Koca, Urszula Likszet
Redakcja – Urszula Likszet
Projekt i skład – Jaremen Press, www.jaremen.com

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida

Zamówienia na bilety indywidualne i zbiorowe przyjmuje Dział Marketingu
Teatru im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze,
al. Wojska Polskiego 38, tel.: 75 64 28130, 131
e-mail: widownia@teatrnorwida.pl w godz. 8.00 – 16.00
Kasa biletowa czynna od wtorku do piątku w godz. 9.00-16.00
oraz na godzinę przed spektaklem
Informacje o bieżącym repertuarze teatru: www.teatrnorwida.pl

Institucja finansowana
z budżetu Miasta
Jelenia Góra

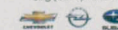
Sponsorzy:

Jelenia Plast

Firma Motoryzacyjna
„Ligeza” Sp. z o.o.

Patronat medialny:

wychodzimy.pl

Zapraszamy

www.teatrnorwida.pl

ARCHIWUM

TEATRU im. CYRILA I NORWIDA
w JELENIEJ GÓRZE

Nr: 581